

Maar buiten die opflakkingen van levenslust en lollige visie, is Melsen een buigzaam, ijverig leerling, vol besef van wat zijn taak ter Academie wezen moet: zich voegen naar eeuwige beginselen, naar stalen regels en wetten; zijn bralle jeugd breidelen tot tucht en gedweeheid.

Zijn makkers heeten hem den Stallaertist. Hij behaalt in 1893—'94 den eersten prijs met een fraaie decoratieve figuur: *L e n t e*, een knaap die een prillen kastanjetak draagt. Wat later dingt hij nog naar den Prijs van Rome, en daarmêe is 't afgeloopen.

Adieu nu, marmerkoele kunst van deftig classicisme, van conservatief academisme, van tamheid in gebaar en lijn, kleur en relief. Melsen schudt het stof van zijn zolen en gaat bij de boeren wonen.

Dankbaar zal hij echter den goeden Stallaert gedenken, die hem steeds met

wijzen raad en praktische ervaring terzijde stond, en nooit loopbaan had belemmerd, waar iemand een anderen weg dan den zijnen scheen te willen uitgaan.

Daar hokt nu Melsen op zijn eentje in Stabroeck, zijn lievelingsstreek, waar zijn moeder vandaan is; in de buurt van Ossendrecht, waar zijn vader werd geboren en zijn grootvader burgemeester was.

De stoomtram brengt er u in de dorpsstraat, breed en reaal, met een kasseibaan,

langs de lage huizen, de gracht waarover hier en daar een steenen brugske welft. 't Dorpke biedt een uitzicht van welstand; de geheele aanleg en de zindelijkheid doen er onmiddellijk aan denken, dat de weg van hieruit naar de Hollandsche grens loopt, die niet ver af ligt.

Rechts aan den einder, achter de doorgepeldde weiden, blauwt de lijn der mastebosschen, waar de Kempen beginnen; rechts, als een effen zee, liggen de zwarte landouwen van 't vruchtbare Polderland, waarin het leven gist en gonst. In de verte schijnen de stroogedeekte hofsteden niet grooter dan een hondenhok.

Rondom het hoofd is de lucht alom als een malsche teug wijn.

Daar woonde, buiten de bebouwde kom, bezijden de baan, Melsen vele jaren in een hoeveken. Zijn atelier was op den zoom van een wei opgetrokken.

Wat onmiddellijk in zijn werk tot uiting zou komen, was een streven naar bevrijding. Hij wil iets worden, doch voelt dat hij daarom eerst iemand moet zijn. Zijn schildersopleiding strookte niet met zijn geaardheid; wat die behoeft, wil hij verwerven door hard en devoot werken. Heel zijn leven zal er voortaan op gericht zijn, zich aan de door hem uitgekozen omgeving aan te passen.

Met den dag komt hij nader tot de lieden uit de streek.

KERMISTAFEREEL (VERZ. DE DEKEN, BRUSSEL).